

Nejčernější předmět

pohádka – říjen 2019

Pavel Kocur

kocur.cz@gmail.com

www.fotokocur.cz

To, co vám budu vyprávět se kdysi dávno odehrálo v malém městečku a v jeho okolí. Žil zde hrdina příběhu Petr. Jednoho podzimního odpoledne se Petr vydal na procházku do lesa zvaného Vlkovec. Již se trochu smrákalo, když se Petr přiblížil k okraji lesa a spatřil mladou dívku, která se odkudsi objevila. Otočila se a pokynula rukou směrem k Petrovi, aby ji následoval. Petr se tedy vydal v jejích stopách, vstoupili do lesa, kde se již značně zešeřilo a následoval ji až na vysokou skálu. Petr se k ní přiblížil, když tu však náhle dívka skočila dolů a Petr již jen zahlédl, jak se během letu měnila ve zlatý klíček, který s cinkotem dopadl na zem. Petr sešel ze skály, sehnul se pro klíček a schoval jej do kapsy. Když klíček schovával, tak se mu zdálo, že zaslechl slabý šepot: „Ještě se ti bude hodit“.

Uběhlo několik dní a v městečku, ve kterém Petr žil, se rozkřiklo, že zámecký pán, který měl zálibu v různých podivnostech, hledá nejčernější předmět a kdo mu jej dodá, dostane za něj velkou odměnu.

Mnozí ve městě začali pracovat na výrobě takového předmětu. Ať už to byli mistři, tovaryši či učedníci. Termín odevzdání byl stanoven na poslední říjnový den. Všichni se měli sejít v zámecké hale. A tak se také stalo. Sešlo se mnoho lidí s různými předměty. I Petr před tím ve vší tajnosti vyrobil velkou truhlici vystlanou zvláštní černou látkou, kterou před smrtí utkala jeho matka podle starobylého návodu. Petr, který se schoval dovnitř truhly, se domluvil s několika kamarády, že truhlici zanesou na zámek. Zámecký pán si prohlížel jednotlivé předměty a zkoumal, zda jsou dostatečně černé. Nejvíce se mu líbila Petrova truhlice, ale pak se zamyslel a prohlásil, že odměnu dostanou všichni. Budete přicházet jeden po druhém do vedlejší komnaty a já vám předám odměnu, řekl. Protože se mu nejvíce líbil Petrův výrobek nechal si ho také do vedlejší komnaty přenést. Petr zevnitř tiše sledoval co se bude dít. Otevřely se dveře a vstoupil první z účastníků. Zámecký pán zvolal: „přístup blíž“, „tady je tvoje odměna“. Pán stál u nenápadného okrouhlého otvoru do země, který však ústil do hluboké studny. Mladík se natahoval po dukátu, který mu zámecký pán nabízel, ale ten jinocha chytil za ruku srazil do studnice. Petr se musel ovládnout, aby nevykřikl. A tak se situace opakovala, až v místnosti, kromě pána a Petra, nikdo nezůstal. Pak pán odešel a zamkl místnost. Petr v rohu místnosti objevil stočené lano, které přivázal k okraji trámu a spustil se dolů. Studna byla naštěstí bez vody; byla však hodně hluboká a všichni shození leželi bez dechu na jejím dně. Petr se rozhlížel po okolí a po chvíli našel jakousi zvláštní skříňku, která však byla uzamčená. Aha, řekl si Petr, už vím, proč mám ten klíček. Odemkl skříňku a našel uvnitř lahvičku s jakýmsi černým práškem. Lahvička byla opatřena latinským nápisem, které mu ale Petr nerozuměl.

Petr se každého ležícího chasníka potupně dotkl zlatým klíčkem. Všichni vydechli a radostně děkovali za záchranu. Ještě však nebylo vyhráno. „Musíme zjistit, jak se ze studnice dostaneme ven“, řekl Petr. V podzemních prostorách nebylo téměř nic vidět, jen klíček slabým svitem osvětloval prostor, a tak po určité době hledání objevili malé dveře opatřené zámkem. Petr vyzkoušel klíček a, světe div se, dveře se daly otevřít. Všichni potichu vystupovali po schodišti. Klíček jim opět slabým světlem osvětloval cestu. Ještě jedny dveře byly nahoře a po odemčení se všichni dostali do pánovy ložnice. Schovali se za obrovskou skříň a vyčkávali. Za chvíli vstoupil pán, byl doprovázen služebnictvem. Po nějakém čase, když

vypil několik sklenic vína a propustil služebnictvo, ulehl na lože. Za chvíli už spal hlubokým spánkem. Petr na noční stolek vysypal trochu prášku z lahvičky a všichni tiše odešli z místnosti. Když se ráno pán probudil, překvapilo ho světélkování na stolku. Zdálo se mu, že vidí hromádku diamantů, které září zvláštním světlem. Lačně se jich dotknul, ale co se nestalo: nemohl se vůbec hnout a celé tělo začalo černat. Po nějaký době pán zkameněl a stal se nejčernějším předmětem daleko široko. Takto ho ráno našlo služebnictvo. Byla nalezena také zlatem a diamanty prokládaná truhla, která se dala otevřít Petrovým zlatým klíčkem. Uvnitř truhly byly velmi cenné předměty a spoustu zlaťáků, a ještě také jeden starobylý pergamen. V něm bylo uvedeno, že celý zámek se stává vlastnictvím Petra, a že s bohatstvím, které je v truhle může naložit podle svého uvážení.

V městečku žil vzdělaný a pracovitý muž jménem Martoš. Mezi něj a účastníky soutěže o nejčernější věc rozdělil Petr část prostředků z truhlice. Martoše ubytoval v jednom z mnoha ze svých stavení, které patřili k zámku. Martoš dostal za úkol dohlížet na chod událostí v městečku a dbát o jeho rozkvět. A tak se od té doby lidem žilo lépe.

Petr se ubytoval na zámku se svou ženou Alenou. K pohodlnému životu jim stačilo jen několik místností. Ostatní sloužily badatelské činnosti, konaly se tam různá divadelní představení či přednášky a někdy i taneční zábavy.

Pokud se mě ptáte, kam se poděla ona lahvička s práškem, tak nevím. Ani Petr to nevěděl. Zlatý klíček ale nosil na krku až do své smrti. A na zámek se lidé občas přijížděli podívat na černou zkamenělinu, která však působila poněkud strašidelným dojmem. Po deseti letech jednoho dne najednou zmizela.

